

На ^{над} стръвни гарвани, прелитащи изъ мракътъ
Надъ съсишните тамъ, ехтеше въ далнини — —
Като надъ жертвеникъ, надъ тия съсишни,
Съсъ задушливий димъ, на лешовете съ смрада,
Отъ кърви пари се вияха въ небесата.
Не спряха векове шеметния си ходъ...
Но краятъ гдето бе мъртвилото животъ,
Отминаха го те, тъй както пътникъ скърша
Отъ прекий пътъ, съзрялъ тамъ повалена мърша."

120

Замлъкна гордий гласъ въ незнайни далнини,
И само екотъ глухъ въ надзвездни висини,
Като въздишка се болезнено пронесе...
Но ей че ~~тъменъ~~ рой отъ сенки се възнесе
Изъ дебри и усой потънали въ мракъ;
И други гласъ сега слова подхвана пакъ —
И вслушаха се въ тяхъ, като въ легенда свята,
Средъ пролетната нощъ, горите и полята:

130

— „Бащице старъ Балканъ, жестоко съдишъ ти!
Вековний гряхъ и срамъ на нашите бащи,
Сълзите майчини — най-скъпа земна жертва —
Не ги л' изкупила? Една ли само мъртва
Робия виждашъ ти презъ низъ отъ векове?
Отъ робско мляко ли сме ние синове
Вскърмени? Рабски духъ ли нази ни отхрани?
Вижъ, взри се въ нашта гръдъ ~~отрунана съ~~ рани
И, ако мож', сметни безбройния ни брой —
По твоите върхове и дебри и усой
Найдѡха сладка смъртъ на робите чедата...
Не все съ нашта кръвъ поена е земята —

140

— / покрижана нощъ

